

Šílený Elvis si toho nevšiml. Pořád přecházel sem a tam, zahroubaný do svitku, a tak jsem popošel dál a sekl dalšího hada.

V té bouři bylo špatně vidět. Normálně zůstanu suchý, když se ponořím do vody, ale s deštěm je potíže. Bodal mě do kůže a tekl mi do očí.

Zablesklo se. Než se mi před očima rozjasnilo, řítili se na mě ze stran další dva hadi. Uskočil jsem dozadu, právě když vychrlili oheň.

Abyste věděli, uskočit dozadu není žádná hračka, když držíte meč. A ještě těžší to je, pokud stojíte v bahně.

Zkrátka, uklouzl jsem a přistál na zadku.

Nad hlavou mi přeletěly plameny. Hadi nade mnou zakroužili, zřejmě je to tak překvapilo, že nezaútočili znova. Možná si říkali: *Žuchl ten týpek na zadek schválně? Máme se zasmát, než ho zabijeme? Je to dost děsivé?*

Než se stačili rozhodnout, co udělají, zavolal šílený Elvis: „Nechte ho být!“

Hadi zmizeli a připojili se ke svým bratříčkům, kteří kroužili tři metry nad mágem.

Chtěl jsem vstát a čelit Setneovi, ale moje zadnice měla svou hlavu. Chtěla zůstat, kde byla, a užívat si tu bolest. Zadky takové občas bývají. Jsou to prostě zadky.

Setne svinul svitek. Loudal se ke mně, zatímco dešť se kolem něj rozestupoval jako korálkový závěs. Okřídlení hadi ho následovali a jejich plameny vylepšovaly bouři sloupy páry.

„Hej, ty tam!“ křikl Setne uvolněně a přátelsky. Z toho jsem poznal, že jsem v háji. „Ty jsi polobůh, vid?“

Rád bych věděl, jak to zjistil. Možná „cítil“ polobožskou auru stejně jako řecké nestvůry. Nebo mi moji kamarádi vtipáci bratři Stollové napsali fixem na čelo „JSEM POLOBŮH“ a Annabeth se rozhodla, že mi to neřekne. Občas se mi to stává.

Když se Setne usmál, tvář se mu napjala ještě víc. Oči měl podmalované tmavou tužkou, což mu dodávalo divoký, hladový pohled. Na krku se mu leskl zlatý řetěz z propletených anchů a z levého ucha mu visela ozdoba, která nápadně připomínala kůstku z lidského prstu.

„Ty musíš být Setne.“ Podařilo se mi vyškrábat na nohy a nezabít se přitom. „Ten ohoz jsi sehnal v půjčovně strašidelných kostýmů?“

Zasmál se. „Koukej, nic osobního, ale mám teď trochu napilno. Rád bych tě a tvou přítelkyni požádal, abyste počkali, než dokončím zaříkávání, ano? Jakmile povolám *dešret*, můžeme si promluvit.“

Pokusil jsem se zatvářit zmateně, což mi celkem jde. „Jakou přítelkyni? Jsem tu sám. A ty povoláváš nějaký dekret?“

„Je to *dešret*.“ Setne si poplácal na hlavu. „Rudá koruna Dolního Egypta. A co se týče tvé přítelkyně...“

Obrátil se na patě, ukázal za sebe a houkl něco jako „*Sun-AH!*“

Ve vzduchu, kam ukázal, zahořely rudé hieroglyfy:

